

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ: Να αγωνιζόμαστε να Το αποκτήσουμε

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ, 7 Ιουνίου 2020. Θείο κήρυγμα εκ μέρους της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, όπου, καθώς χαρακτηριστικά αναφέρεται: **“Καλὸ εἶναι νὰ κατέχουμε κάποιες θεολογικὲς γνώσεις περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀκόμη καλύτερο, ὅμως, εἶναι νὰ ἀγωνιζόμαστε στὴν καθημερινή μας ζωὴ νὰ Τὸ ἀποκτήσουμε,** γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς ποὺ νοηματοδοτεῖ τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ πνευματέμφορος Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

«Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν. Καὶ τὸ μυστήριον ὅσον, ὡς μέγά τε καὶ σεβάσμιον!», ἀναφωνεῖ ὁ Μέγας Θεολόγος Γρηγόριος καὶ ψάλλουμε, ἐπίσης, κατὰ τὸν ἑσπερινὸ τῆς ἑορτῆς. Μεγάλῃ ἑορτῇ ἢ σημερινῇ, κατὰ τὴν ὁποία τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατήλθε στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπεφοίτησε στοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου μᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς μεταμόρφωσε σὲ Ἀποστόλους Του. Ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὰ γενέθλιά της, γιατί ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμέρα ξεκίνησε ὁ ἱστορικὸς

βίος της, ὁ ὁποῖος συνεχίζεται μέχρι σήμερα με τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ καὶ τὴ μετάδοση τῆς Θείας Χάριτος μέσω τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων.

Στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει, καὶ μάλιστα με δυνατὴ φωνή, τὰ ἐξῆς: « Ἐὰν κάποιος διψᾷ, ἃς ἔρθει σὲ ἐμένα καὶ ἃς πιεῖ. Ἀπὸ αὐτὸν ποὺ πιστεύει σὲ ἐμένα, ὅπως εἶπε ἡ Γραφή, ἀπὸ τὴν κοιλία του, ποταμοὶ ἀπὸ ζωντανὸ νερὸ θὰ ρεῦσουν.» Καὶ σχολιάζει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Αὐτὸ τὸ εἶπε γιὰ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ λάβουν αὐτοὶ ποὺ θὰ ἐπίστευαν σὲ αὐτόν.» Ὁ Χριστὸς ἀπευθύνεται σ' αὐτοὺς ποὺ διψοῦν. Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ; Εἶναι ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ, αὐτοὶ ποὺ ποθοῦν τὴν ἐσωτερικὴ γαλήνη καὶ τὴ μακαριότητα τῆς Θείας ζωῆς. Εἶναι «οἱ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην», αὐτοὶ ποὺ λαχταροῦν νὰ ἐφαρμόζουν τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ, τὰ δικαιώματα, τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ, λοιπὸν, ἃς ἔλθουν στὸ Χριστό, γιὰ νὰ πιοῦν καὶ νὰ ξεδιψάσουν. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ «ζῶντος ὕδατος», τὸ ὁποῖο μποροῦν νὰ λάβουν οἱ πιστοὶ Του καὶ ὅχι μόνο θὰ γίνουν παθητικοὶ δέκτες, ἀλλὰ καὶ ἀναμεταδότες αὐτοῦ τοῦ νεροῦ. Θὰ ἀποκτήσουν μία δική τους, ἐσωτερικὴ πηγὴ «ὕδατος», καὶ μάλιστα ὅχι ἀπλῶς μία πηγὴ, ἀλλὰ «ποταμοὺς ὕδατος ζῶντος», οἱ ὁποῖοι θὰ ρέουν πλουσιοπάροχα καὶ ἀκατάπαυστα «ἐκ τῆς κοιλίας αὐτῶν», δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ἐσωτερικό τους ψυχικὸ κόσμον, ἀπὸ τὴν καρδιά τους. Τὰ ἴδια περίπου λόγια, με τὸ ἴδιο νόημα, εἶχε ἐπαναλάβει ὁ Χριστὸς καὶ στὴ Σαμαρείτιδα, ὅταν τῆς εἶπε ὅτι τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν», ποὺ θὰ δώσει στὸν πνευματικὰ διψασμένο, θὰ γίνῃ ἐντὸς του «πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.»

Διαπιστώνουμε μία πνευματικὴ χρῆση τῆς λέξης «ὕδωρ», σὲ μία προσπάθεια νὰ ἀπεικονισθεῖ ἀνθρωποπαθῶς ἡ ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιατί, ὅσο πολύτιμο καὶ ἀναντικατάστατο εἶναι τὸ νερὸ γιὰ τὴν ὕλική, βιολογικὴ ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλο τόσο πολύτιμο εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γιὰ τὴν πνευματικὴ ὑπαρξή του. Τί εἶναι, ὅμως, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα; Ἀξίζει νὰ δώσουμε τὴν ἀπάντηση μελετώντας δύο τροπάρια τῶν Αἰνῶν τῆς σημερινῆς ἐορτῆς. Στὸ πρῶτο τροπάριο ψάλλουμε: «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἦν μὲν ἀεὶ καὶ ἐστὶ καὶ ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' ἀεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον καὶ συναριθμούμενον.» Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πάντοτε ὑπῆρχε, ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχει, δὲν ἔχει ἀρχή, οὔτε τέλος, ἀλλὰ πάντοτε συντάσσεται, εἶναι ἐνωμένο με τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ ὡς τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Εἶναι «ζωὴ καὶ ζωοποιῶν». Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ζωή, ἀλλὰ καὶ μεταδίδει ζωή, εἶναι αὐτὸ ποὺ ζωοποιεῖ κάθε ζωντανὸ ὄργανισμὸ ἐπὶ τῆς γῆς. Εἶναι αὐτὸ ποὺ μεταδίδει στὸν ἄνθρωπο ἐπιπλέον τὴν ὄντως ζωή, τὴν πνευματικὴ. Αὐτὸ σημαίνεται στὴν ἐπόμενη φράση τοῦ τροπαρίου: «Φῶς καὶ φωτὸς χορηγόν». Εἶναι τὸ αὐτόφωτο Φῶς ποὺ «φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον», ἰδιαίτερα δὲ φωτίζει τοὺς Ἁγίους ποὺ ἔχουν ἀνέλθει σὲ ὕψη Θείων ἀναβάσεων καὶ μετέχουν τοῦ Ἀκτίστου Φωτός, δηλαδὴ τῶν ἀκτίστων

θείων ἐνεργειῶν. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἐπίσης «αὐτάγαθον καὶ πηγὴ ἀγαθότητος». Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ Ἀγαθόν, ἔχει τὴν ἀγαθότητα ὡς προσωπικὸ ἰδίωμα καὶ παρέχει αὐτὴν τὴν ἀγαθότητα ὡς δωρεὰ σὲ ὅλη τὴν κτίση. «Δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται καὶ Υἱὸς δοξάζεται». Μέσω τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γνωρίζουμε τὸν Θεὸ Πατέρα, ὅσο εἶναι δυνατὸ στὸν ἄνθρωπο καὶ κατὰ τὸ μέτρο τῆς πνευματικῆς προκοπῆς τοῦ καθενός. Μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δοξάζουμε τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ τὸν ὁμολογοῦμε ὡς Σωτὴρα μας. Ἄλλωστε, σύμφωνα μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, «οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». «Καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις τῆς Ἁγίας Τριάδος.» Μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γνωρίζεται ἀπὸ ὅλους τὸ μυστήριον τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, ἡ δύναμις καὶ ὁ τρόπος ὑπαρξῆς Της, καὶ καθιερώνεται ἡ προσκύνησις καὶ ἡ λατρεία Της, κατὰ τὸ λεγόμενον ἐνὸς ἄλλου τροπαρίου: «Ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν Ἕνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.»

Στὸ δεύτερον τροπάριον ψάλλουμε: «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον,....., Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως». Εἶναι τὸ Πνεῦμα τῆς Σοφίας καὶ τῆς Συνέσεως τοῦ Θεοῦ, τῆς «ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν», τὸ Πνεῦμα τῆς Ὑπέρτατης Σοφίας, ποὺ ξεπερνᾷ κάθε ἀνθρώπινη σοφία, στὴν ὁποία μετέχουν μόνο οἱ ἄξιοι ἀγωνιστὲς τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἶναι, ἐπίσης, Πνεῦμα «ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ πταίσματα». Εἶναι τὸ ἀγαθὸ Πνεῦμα ποὺ κυβερνᾷ τὸν νοῦ τῶν φωτισμένων ἀνθρώπων καὶ καθαρίζει τὶς ψυχὰς τοὺς ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Εἶναι «Θεὸς καὶ θεοποιῶν, πῦρ ἐκ πυρὸς προϊόν.» Μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ εἶναι Θεός, ἐπιτυγχάνεται ἡ θέωσις, μὲ τὸ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ, ποὺ σημαίνει ἀναχώνευσή του μὲ τὴ θεϊκὴ φωτιά. Γιατί φωτιὰ εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ θεϊκὸ πῦρ καὶ ἀνάβει τὴν πνευματικὴ καὶ σωτηριώδη πυρκαγιά. Εἶναι, ἐπίσης, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα «λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα». Εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπενεργεῖ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ὁμιλεῖ σὲς καρδιὰς τοὺς καὶ διαμοιράζει τὰ χαρίσματά Του ἀνάλογα πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ καθενός. Καὶ συνεχίζει τὸ τροπάριον: «Δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν». Μὲ τὴ δύναμις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στεφανώθηκαν οἱ Προφῆται, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Μάρτυρες, ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔλαμψαν καὶ κατατάχθηκαν στὴν Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Καλὸ εἶναι νὰ κατέχουμε κάποιες θεολογικὰς γνώσεις περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀκόμη καλύτερον, ὅμως, εἶναι νὰ ἀγωνιζόμαστε στὴν καθημερινή μας ζωὴ νὰ Τὸ ἀποκτήσουμε, γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς ποὺ νοηματοδοτεῖ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξιν, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ πνευματέμφορος Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ. Ὅσα κι ἂν κάνουμε, ὅσα κι ἂν λέμε, ὅσα κι ἂν σκεφτόμαστε, σὲ αὐτὸ καὶ μόνον πρέπει νὰ συντείνουν, στὸ νὰ ἐγκολπωθοῦμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πρὶν κλείσουμε τὰ μάτια καὶ ἀφήσουμε τὴν τελευταία μας πνοή. Ἰδιαίτερα σὲς ὁδυνηρὰς ἡμέρας μας, κατὰ τὶς

ὁποῖες ἀπὸ παντοῦ μας κυκλώνουν μυριάδες δοκιμασίες καὶ πειρασμοί, ἃς ἔχουμε πάντοτε τὸ νοῦ μας προσηλωμένο στὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο καὶ ἃς προσευχόμαστε σ' Αὐτὸ ἀδιαλείπτως μὲ τὴν γλυκύτατη προσευχή: «Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας,....., ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν!» Ἀμήν, γένοιτο!